

Un ciutadà conscient

- Altares va viure la política amb una passió que segurament no tenen molts dels que avui en viuen

CARLOS ELORDI

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 7.12.09

Pedro Altares no es va ficar en política per fer una carrera professional, per ocupar càrrecs. Entre altres coses, perquè quan ho va fer, a mitjans dels anys 60, potser abans, aquest horitzó no existia, ni s'intuïa, per als que arribaven a aquell món pel camí de l'oposició al règim franquista. Tampoc ho va fer més tard, quan això ja va ser possible, perquè la realitat concreta en què va acabar sent la política no li agradava i, com leelspanava a molts altres companys seus d'aquella època, o no sabia com treballar en aquell món o no li venia de gust fer-ho.

Però va viure la política amb una passió que segurament no tenen bona part dels que avui en viuen. Des d'aquell moment primigeni fins ahir mateix. Al seu despatx de *Cuadernos para el Diálogo* del xalet de la colònia del Viso, de Madrid, des d'on durant anys crucials va ser organitzador de l'expressió del pensament democràtic plural de l'antifranquisme com a editor, com a activista cultural, com a militant del PSOE, com a periodista, com a escriptor. I, sobretot, durant els milers d'hores que va dedicar a transmetre als altres el seu inesgotable cabal de reflexions en la matèria: durant anys, **Felipe González** i altres dirigents, socialistes o no, van comptar amb ell com a contertuli compromès amb el projecte de canviar Espanya cap a millor.

L'última vegada que el vaig veure, ja fa un temps, vam parlar de política. Les anteriors, també. I d'altres coses. Era un home culte i que havia llegit molt. Potser de la seva ploma n'haurien sortit més coses interessants si la salut l'hagués acompanyat en la maduresa de la seva vida. Es lamentava d'això. Però, tot i que també li sabia greu, mai va expressar cap amargura perquè la democràcia no hagués sortit exactament com ell es pensava que finalment seria. Sabia detectar els errors i també els reconeixia, però sempre tenia a mà un argument per justificar les concessions que els polítics d'esquerra van anar fent a la *realitat*.

Això sí: no va tolerar que **José María Aznar** es permetés parlar de «progres arnats i de pacotilla». Va passar fa un any. **Altares** li va contestar amb un article al rotatiu *El País*. Mesurat, sense perdre les maneres. Però hi afirmava que la democràcia «no va caure del cel ni va ser un arranjament forjat en una dotzena de despatxos», sinó que «la van fer ciutadans conscients del que volien i que ho van demanar al carrer». Com ell mateix.